

jeho jednání je způsobilé přivoditi (bude míti v zápětí) následky (nebezpečí) naznačené v § 85 b) tr. zák., že se k ní tudíž zvláštní zlomyslnosti nevyžaduje, zmateční stížnost právem vytýká, že pro onen rozsudkový závěr nejsou vůbec uvedeny důvody. V rozhodovacích důvodech se praví jen zcela všeobecně, že ono vědomí obžalovaného a tedy i zlomyslnost jeho jednání nemá nalézací soud za prokázány »vzhledem k okolnostem«; z důvodů není však nejen zřejmo, které okolnosti měl při tom nalézací soud na zřeteli, nýbrž nejsou v nich až na doslov výroku samotného zjištěny nižádné skutkové okolnosti vůbec, tím méně okolnosti, které by mohly míti význam pro řešení otázky subjektivního zavinění obžalovaného vůbec a pro onen negativní závěr rozsudkový zvlášť. Neméně v právu je zmateční stížnost též, pokud spatřuje vnitřní rozpor rozsudku v tom, že podle jeho rozhodovacích důvodů nalézací soud nevzal sice za prokázané vědomí obžalovaného, že svým výkřikem může přivoditi nebezpečí naznačené v § 85 b) tr. zák., a jakž dodati sluší, v důsledku toho (arg. slovo »tedy«, jehož bylo v této spojitosti použito) ani zlomyslnost jeho jednání, naproti tomu se v zápětí tamtéž zjišťuje, že obžalovaný tímž výrokem (výkřikem) vybízel větší počet osob ke hromadnému páchání činu, jímž mohla býti ohrožena tělesná neporušenost přítomných lidí, tedy nejméně přestupku proti bezpečnosti těla. Uváží-li se, že ke skutkové podstatě zločinu podle § 87 tr. zák. stačí zejména i po stránce subjektivní způsobení nebezpečí i jen pro zdraví nebo bezpečnost těla lidem (§ 85 b) tr. zák.) a to dokonce, jak zmateční stížnost správně připomíná, i osobě jen jediné, je zřejmo, že jsou v rozsudku zjištěny skutečnosti, které, vylučující se navzájem, nemohou logicky vedle sebe obstáti. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, zrušiti napadený jí rozsudek jako zmatečný podle čis. 5 § 281 tr. ř. a odkázati věc podle § 288 čis. 1 tr. ř. na soud prvé stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 2969.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čis. 78 ř. zák.).

Ustanovení § 1 zákona chce postihnouti každé odstranění majetkových předmětů, zejména také jich ukrytí, jež se stalo v úmyslu tam naznačeném (všechny počiny dlužníkovy čelící k zkrácení věřitele).

»Odstraněním« je i zúmyslné přenesení majetkových předmětů z místa, kde se obyčejně nalézají a kde exekuční věřitel (jeho zástupce) mohou to o nich předpokládati, na jiné místo za účelem, by tím bylo jejich nalezení oněmi osobami stíženo; není třeba, by odstranění bylo takovým, že by nalezení věci bylo nemožným, stačí, je-li tím nalezení aspoň stíženo.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, Zm I 453/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu

v Praze ze dne 19. května 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem maření exekuce podle § 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se důvodů zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost, že není dána skutková podstata přečinu podle § 1 zák. o maření exekuce, poněvadž prý jednání obžalovaného nebylo takové, že by byl odstranil odstředivku tak, by ji při řádném a důkladném provedení exekuce byl zásahu věřitele odňal. Není prý zákonného předpisu, že dlužník musí usnadňovati věřiteli provedení exekuce. Podle § 26 ex. ř. jsou výkonné orgánové oprávněni prohledati byt dlužníkův, jeho schránky i šaty, které dlužník na sobě má, a smějí tito orgánové pro exekuci dáti otevřítí domovní vrata a zavřené dveře světnice i uzavřené schránky; podle § 13 instrukce pro výkonné orgány mohou výkonné orgánové prohledati nejen obchodní místnosti, skladiště, hospodářské místnosti, nýbrž i byt dlužníkův a k otevření zavřených dveří mohou přivolati řemeslníka. Pakliže proto obžalovaný uschoval odstředivku v komoře na půdě, mohl a měl prý výkonný orgán právo prohledati celý dům i půdu a dáti si otevřítí zavřenou komoru. Na tom prý měl také trvati zástupce vymáhajícího věřitele, zvláště když manželka obžalovaného řekla, že obžalovaný odstředivku uschoval, a když soud prvé stolice nebere za prokázáno, že komora byla tak položena, že při obyčejné bedlivosti ušla pozornosti výkonného orgánu. Že by dlužník, očekávající exekuci, měl povinnost postavití zabavitelné věci výkonnému orgánu do cesty a na oči, není nikde nařízeno. Stížnost je bezdůvodna. Ustanovení § 1 zák. o maření exekuce chce postihnouti každé odstranění majetkových předmětů, tudíž zejména i jejich ukrytí, jež se stalo v úmyslu tam naznačeném. Pojmu odstranění odpovídá každé činění, které stěžuje věřiteli nalezení jmění podléhajícího exekuci. Odstraněním ve smyslu zákona je proto již zúmyslné přenesení majetkových předmětů z místa, kde se obyčejně nalézají a kde exekuční věřitel nebo jeho zástupce mohou to o nich předpokládati, na jiné místo za účelem, by tím bylo jejich nalezení těmito osobami stíženo. Tomu nasvědčuje také úmysl zákona; vyslovujíť motivy (příloha 257 ku těsnopiseckým protokolům poslanecké sněmovny, IX. zasedání) jasně, že zákon chce zachytiti jakékoliv jednání, které směřuje k tomu, by předmět určený pro uspokojení věřitele byl tomuto určení odňat. Proto používá zákon také povšechného a širokého výrazu »odstraniti«, by tak čelil všem možnostem, tudíž také ukrývání a uschování majetkových předmětů. Když tudíž obžalovaný za exekuce proti němu vedené odstředivku z místa, kde ji obyčejně měl, uschoval na půdě v komoře tak, že ji výkonný orgán přes hledání nenalezl, a učinil-li tak podle rozsudkových zjištění proto, by nemohla býti zabavena a by zmařil uspokojení vymáhající věřitelky, opodstatňuje jeho jednání plně pojem »odstranění« ve smyslu § 1 zákona o maření exekuce. Poukazy zmateční stížnosti na § 26 ex. ř. a § 13 instrukce pro vý-

konné orgány musí zůstatí bez úspěchu. Neboť oprávnění tam pro výkonné orgány stanovená nemění platnosti § 1 zák. o mař. exekuce, jenž chce ohroziti trestem všechny počiny dlužníkovy, směřující ke zkrácení věřitele. I když není zákonného předpisu, že dlužník musí usnadňovati věřiteli provedení exekuce a že musí postavití zabavitelné věci výkonnému orgánu do cesty a na oči, je tu výslovný zákonný předpis (§ 1 zák. o maření exekuce), jenž zakazuje takové pozitivní činění dlužníkovy, kterým se majetkový předmět odnímá věřitelově zásahu. Zákon nevyžaduje, by odstranění bylo takovým, že by nalezení dotčené věci bylo vůbec nemožno, stačí, když jeho nalezení je již stíženo. Tak tomu bylo podle zjištění rozsudkových v souzeném případě; v důsledku toho hová odsuzující výrok stavu věci i zákonu.

Čís. 2970.

Obsílku s nesprávným datem odvolacího přelíčení nelze považovati za řádné obeslání k odvolacímu roku; v takovém případě není tu předpokladu, za něhož lze konati odvolací rok v nepřítomnosti obžalovaného podle § 471 odst. čtvrtý tr. ř.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, Zm I 617/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského soudu v Liberci jako soudu odvolacího ze dne 5. září 1927, jímž bylo odvolání obžalovaného do rozsudku okresního soudu ve Frýdlantu ze dne 3. srpna 1927 v celém rozsahu zamítnuto, byl porušen zákon; rozsudek odvolacího soudu se zrušuje a soudu tomu se ukládá, by odvolací přelíčení znovu provedl.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu ve Frýdlantě z 3. srpna 1927 uznán byl obžalovaný vinným přestupkem podle § 496 tr. zák. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný včas odvolání co do viny a co do trestu a z výroku o podmíněném odsouzení. Spisy byly předloženy okresním soudem dne 18. srpna 1927 odvolacímu soudu v Liberci, jenž ustanovil odvolací přelíčení na den 5. září 1927 o 1/2 5. hod. odpo. a nařídil obeslání obžalovaného a jeho obhájce Dra Rudolfa F-a. K odvolacímu přelíčení dne 5. září 1927 o 1/2 5. hod. odpolední dostavili se toliko soukromý obžalobce a jeho zástupce; po provedeném jednání byl vynesena rozsudek z 5. září 1927, jímž byl rozsudek první stolice potvrzen a odvolání obžalovaného bylo v celém rozsahu zamítnuto. Jak z obsílek obviněného a jeho obhájce Dra Rudolfa F-a patrně, znějí obsílky ty nikoli na den 5. září 1927, nýbrž na den 8. září 1927. Třebaže se datum 8. září 1927 do